

Обери мене

КУПИТИ

Про книгу

Терин Мур, студентку Університету Співдружності, знайшли мертвою: дівчина випала з вікна шостого поверху. На думку близьких, юна, талановита, приваблива Терин - остання, кого можна запідозрити у суїцидальних намірх. Досвід детективки Френкі Луміс також підказує: цей випадок не схожий на самогубство.

Кожна нова знахідка все дужче заплутує слідство. Виявляється, Терин мала достатньо секретів, під вагою яких могла зламатися... Або ж хтось був зацікавлений у тому, щоб змусити її замовкнути назавжди

Присвячується Кетлін і Джейкобу

Після

Розділ 1

Френкі

Є десятки способів накласти на себе руки, і за тридцять два роки роботи в поліції Бостона детективка Френсіс, або Френкі, Луміс, напевно, стикалася з ними всіма. Виснажена постійним гармидером у своєму домі, мати шістьох дітей зачинилася у ванній кімнаті, перерізала собі вени і мирно дрейфувала без свідомості у ванні з теплою водою. Збанкрутілий бізнесмен пристебнув свій ремінь зі страусової шкіри вартістю 500 доларів до дверної ручки, обмотав його навколо шиї і просто сів, використовуючи власну вагу, щоб безболісно забутись. Літня актриса, втративши надію отримати нові ролі, проковтнула жменю таблеток дилаудиду, вдягла рожеву шовкову нічну сорочку і простягнулася на ліжку, безтурботна, як Спляча Красуня. Вони обирали потаємні, непримітні способи піти із життя та дбали, щоб залишити після себе мінімум безладу, який доведеться прибирати живим.

На відміну від цієї дівчини.

Тіло вже запакували в мішок і забрали судмедексперти, сліди крові з тротуару із часом змиє дощ, але Френкі все ще бачить кров'яні струмочки, що стікають до водостоку. У мерехтливому світлі мигалок поліційних автівок ці криваві потоки міняються чорним кольором, скидаючись на нафту. Зараз 5:45 ранку — ще година до сходу сонця, — і Френсіс гадає, скільки часу дівчина пролежала тут, перш ніж пильний водій таксі «Ліфт», рухаючись дорогою додому після того, як висадив свого пасажирів о 3:15 ранку, помітив тіло та зрозумів, що на тротуарі не просто згорток з одягом.

Френкі підводиться на ноги і крізь дощ дивиться на балкон квартири. Такі травми — вибиті зуби, розбите обличчя — пояснює падіння з висоти шостого поверху. Жахливі деталі, які, напевно, не спали на думку дівчині, коли вона перелазила через перила, щоб зробити фатальний стрибок ластівкою на тротуар. Френкі — мати двох вісімнадцятирічних доньок-

близнючок, і теж не з чуток знає, що молодь може бути катастрофічно імпульсивною. Якби ж то дівчина так не квапилася і розглянула інші варіанти самогубства... Якби подумала, що відбувається з тілом, коли воно розбивається об бетон, і передбачила, що такий удар зробить із її гарненьким обличчям и ідеальними зубами.

— Думаю, ми тут закінчили. Їдьмо вже додому, — каже її напарник Мак-Клеллан. Він тримає рожеву парасольку, яка, схоже, належить його дружині, і тремтить під високим візерунчастим куполом, з якого стікає дощ. — У мене промокли черевики.

— Хтось знайшов її мобільний? — запитує Френкі.

— Ні.

— Повернімося нагору й перевірмо її квартиру.

— Знову?

— Її телефон має бути десь тут.

— Може, у неї його не було.

— Годі, Мак. Молодь її віку практично не випускає телефон з рук.

— Може, вона його загубила. Або якийсь мудак, що проходив повз, підібрав його з тротуару після того, як вона впала.

Френкі дивиться вниз на майже зникле коло крові, що позначає місце, де впала голова дівчини. На відміну від людського тіла, мобільний телефон у міцному корпусі може пережити падіння із шостого поверху. Можливо, Мак має рацію. Можливо, на місці події опинився перехожий, чиїм першим поривом було не надати допомогу чи викликати поліцію, а поцупити цінні речі жертви. Це не дивує її; три десятки років роботи копом підірвали віру Френкі в людей.

Вона показує через дорогу на камеру спостереження, встановлену на будівлі навпроти.

— Якщо хтось забрав її телефон, ця камера мала б це зафіксувати.

— Так, можливо. — Мак чхає, почуваячись надто кепсько, щоб перейматися. — Я вилучу відео вранці.

— Повернімося нагору. Погляньмо, чи не прогавили ми чогось.

— Знаєш, що я прогавив? Сон у своєму ліжку, — скиглить Мак, але покірно йде за нею за ріг до під'їзду багатоквартирного будинку.

Як і сама будівля, ліфт старий і неймовірно повільний. Піднімаючись на шостий поверх, Френкі й Мак мовчать, надто втомлені та пригнічені. Від холоду в Мака загострилася розацеа, і під різким світлом ліфта його ніс і щоки стають неоновими-червоними.

Френкі знає, що її напарник не любить, коли на це звертають увагу, тому намагається дивитися не на нього, а прямо перед собою, рахуючи поверхи, поки нарешті зі скрипом не відчиняться двері. Оціпенілий від нудного завдання в таку ранню годину патрульний, що стоїть біля дверей квартири номер 510, упівсили махає рукою двом детективам. Ще один коп, який волів би бути вдома, у власному ліжку.

У квартирі мертвої дівчини Френкі знову оглядає вітальню, але цього разу ретельніше, очима матері. Вона навчилася помічати підказки, що свідчать про «погану» поведінку її власних дочок, наприклад, мокрі черевики в шафі після того, як вони вислизнули з дому однієї дощової ночі. Виразний запах марихуани на кашеміровому светрі. Загадковий стрибок пробігу на одометрі «субару». Близнючки скаржаться, що вона більше схожа на тюремного охоронця, ніж на копа, але, можливо, саме тому її дівчатка успішно пережили свій вибуховий пубертатний період. Френкі раніше вважала, що, вберігши їх обох живими до дорослого віку, вона виконає свою батьківську місію, але кого вона дурила? Батьківська місія ніколи не закінчується. Навіть якщо вона доживе до ста років, все одно не перестане турбуватися про своїх доньок, яким тоді буде за шістдесят.

Френкі швидко повторює свій маршрут по квартирі. Це тісне приміщення, скупо обставлене меблями, схожими на непотріб із комісійного магазину. Диван вочевидь знав не одного власника, а на дерев'яній підлозі — подряпини та вм'ятини від незліченних мешканців студентського віку, які тягали меблі туди-сюди. На столі стоїть порожній келих і ноутбук, який Френкі вже ввімкнула й виявила, що він захищений паролем. Поруч — роздрукована чернетка есе на тему «У пеклі немає люті: насильство і зневажена жінка» — завдання з Університету Співдружності.

Його написала дівчина, яка тут жила. Дівчина, яку зараз везуть до холодильної камери в морзі.

Френкі й Мак уже перетрусили сумочку дівчини і в її гаманці знайшли студентський квиток, водійське посвідчення штату Мен і вісімнадцять доларів готівкою. Їм відомо, що їй двадцять два роки, вона родом із Гобарта, штат Мен; зріст — п'ять футів шість дюймів; вага — 122 фунти; у неї каштанове волосся і карі очі.

Френкі заходить на кухню, де раніше вони побачили в мікрохвильовці одну порцію макаронів із сиром від «Марі Каллендер», теплу, але невідкриту. Френкі здається дивним, що дівчина розігріла їжу, яку так і не з'їла. Що ж за цей час сталося таке, що змусило її відвернутися від їжі, вийти на балкон і розбитися на смерть? Погані новини? Тривожний телефонний дзвінок? На стільниці лежить підручник із жіночим обличчям на обкладинці: жінка з вогняним волоссям і роззявленим у гнівному крику ротом.

«Медея: жінка, що стоїть за міфом».

Френкі розуміє, що має знати міф про Медею, але роки її навчання в коледжі давно минули, і пам'ятає вона лише те, що міф стосується помсти. Усередині підручника вона знаходить лист, захований під форзац. Це лист про зарахування восени до магістратури, надісланий з кафедри літератури Університету Співдружності.

Ще одна деталь, яка спантеличує Френкі.

Вона повертається до балконних дверей, які зараз зачинені. Коли комендант будинку вперше впустив їх до квартири, ці двері були навстіж відчинені, і вітер задував сльоту всередину. На дерев'яній підлозі досі виблискує вода. Френкі відчиняє двері, виходить на балкон і стає під прихисток балкону горішнього поверху. Внизу припарковані два патрульні автомобілі поліції Бостона, і гіпнотичні спалахи їхніх мигалок відбиваються у вікнах будинків на протилежному боці вулиці. За годину розвидниться, автівки поїдуть, а дощ виміє тротуар. Пішоходи ніколи не дізнаються, що вони йдуть по місцю, де лише кілька годин тому закінчилося життя молодої жінки.

Мак теж виходить на балкон.

— Схоже, вона була гарненькою. Шкода її, - зітхає він.

— Навіть якби вона була потворною, її все одно було б шкода, Маку.

— Так, авжеж.

— І її щойно прийняли до аспірантури. Лист про зарахування лежить на кухонному столі.

— Хай йому грець! Що в біса відбувається в головах у дітей?

Френкі дивиться на сріблясті простирадла дощу.

— Я постійно ставлю собі це запитання.

— Принаймні у твоїх дівчат голови на в'язах. Вони б ніколи не зробили цього.

Ні, Френкі не уявляє собі такого. Самогубство — це форма капітуляції, а її близнючки — бійці, залізні й непокірні. Вона дивиться на вулицю.

— Боже, як довго вона падала!

— Я краще не дивитимуся, дякую.

— Вона, напевне, була у відчаї.

— То ти готова визнати, що це самогубство?

Френкі дивиться на вулицю, намагаючись визначити, що її турбує. Чому її інстинкти шепочуть: «Ти щось пропустила. Не квапся іти».

— Її мобільний телефон, — каже вона, — де він?

У двері стукають. Вони обоє обертаються, коли патрульний просовує голову в квартиру.

— Детективко Луміс? У мене тут сусідка. Хочете поговорити з нею?

У коридорі стоїть молода жінка азіатської зовнішності й каже, що живе в сусідній квартирі. З огляду на її халат і шльопанці можна зробити висновок, що вона щойно встала з ліжка. Жінка дивиться на квартиру мертвої дівчини так, ніби за зачиненими дверима ховається якийсь неймовірний жах.

Френкі дістає свій блокнот.

— Як вас звати?

— Гелен Нг. Пишеться Н-Г. Я студентка Університету Співдружності. Як і вона.

— Ви добре знали свою сусідку?

— Лише мимохідь. Я переїхала в цей будинок усього п'ять місяців тому. — Вона замовкає і дивиться на зачинені двері. — Боже, я не можу в це повірити.

— Що вона наклала на себе руки?

— Що це сталося по сусідству. Коли мої батьки дізнаються про це, вони збожеволіють. Змусять мене повернутися до них.

— А де вони живуть?

— Якраз дорогою на південь, у Квінсі. Вони хотіли, щоб я заощаджувала гроші на поїздках до університету, але це не має нічого спільного з досвідом навчання в коледжі. Не те саме, що мати власну квартиру і...

— Розкажіть нам про свою сусідку, — перериває її Френкі.

Гелен замислюється і безпорадно знизує плечима.

— Я знаю, що вона є ... вона була старшокурсницею. З якогось маленького містечка в штаті Мен. Поводилася здебільшого досить тихо.

— Ви чули щось незвичайне минулої ночі?

— Ні. Але я застудилася, тож випила кілька таблеток димедролу. Я прокинулася зовсім недавно, коли почула в коридорі поліційну рацію. — Гелен знову позирає на квартиру. — Вона залишила записку чи щось таке? Пояснила, чому вона це зробила?

— А ви знаєте, чому?

— Власне, останні кілька тижнів вона мала пригнічений вигляд, оскільки розлучилася зі своїм хлопцем. Але мені здавалося, вона це пережила.

— Хто був її хлопцем?

— Його звуть Ліам. Я бачила його тут кілька разів, до того як вони розбіглися.

— Вам відомо його прізвище?

— Не пам'ятаю, але знаю, що він із її рідного міста. Теж навчається в Університеті Співдружності. — Гелен робить паузу. — Ви телефонували її матері? Вона знає?

Френкі та Мак обмінюються поглядами. Жоден з них не хоче робити цього дзвінка, і Френкі точно знає, як Мак від нього відкараскається.

«Ти — жінка, ти краще знаєшся на таких речах», — його звичайна відмовка.

У Мака немає дітей, тож, на відміну від Френкі, він не уявляє, як розбиває серце матері така новина. Він не уявляє, як важко даються такі дзвінки.

Мак занотовує інформацію, а потім підводить очі від своїх нотаток.

— Отже, її колишнього хлопця звать Ліам, він зі штату Мен і навчається в Університеті Співдружності.

— Так. Він старшокурсник.

— Його, напевно, буде неважко знайти. — Мак згортає свій блокнот.

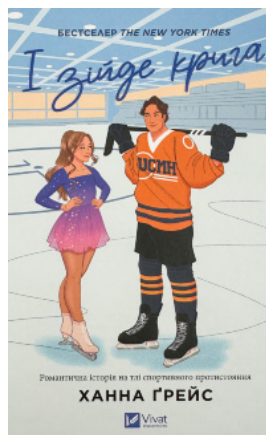
— Цієї інформації має бути достатньо.

Френкі добре розуміє його погляд: «Її покинув хлопець. Вона була в депресії. Що нам іще потрібно?».

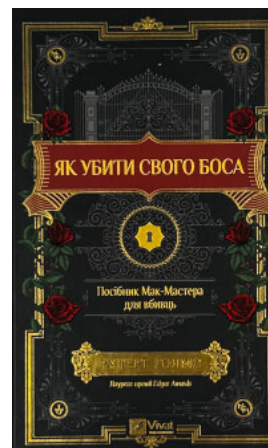
Рекомендована література

Залишся, якщо кохаєш

І зійде крига

Як убити свого боса.
Посібник Мак-Мастера
для вбивць

Повернення Рейчел
Прайс

Тканина наших душ.
Гарлоу Санктум. Книга
1

Відмотай назад. Місто
вітрів. Книга 5

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ